

BULETIN¹ Nr. 16:

**NOUTĂȚI ÎN DOMENIUL LIBERTĂȚII DE EXPRIMARE ȘI DREPTULULUI LA
INFORMAȚIE**

Ianuarie – Februarie 2006

Denumirea actului	Data adoptării	Publicat în Monitorul Oficial al R.M. Nr.	Note
-------------------	----------------	---	------

HOTĂRÂRI ALE PARLAMENTULUI REPUBLICII MOLDOVA

Hotărîre pentru aprobarea Concepției privind cooperarea dintre Parlament și societatea civilă	Nr. 373- XVI din 29.12.05	M.O.nr. 5- 8/55 din 13.01.2006	Hotărârea prevede principiile și mecanismele de colaborare între Parlament și societatea civilă.
---	---------------------------------	--------------------------------------	--

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI REPUBLICII MOLDOVA

Hotărîre pentru aprobarea Regulamentului privind mecanismul de realizare a Planului de acțiuni "Moldova electronică"	Nr. 27 din 06.01.06	M.O. nr. 9- 12/59 din 20.01.2006	Hotărârea stabilește mecanismul de finanțare a măsurilor din Planul de acțiuni pentru realizarea Strategiei Naționale de edificare a societății informaționale - "Moldova electronică".
Hotărîre cu privire la aprobarea hotărîrii Comisiei de lichidare a Companiei de Stat "Teleradio-Moldova" și alocarea mijloacelor financiare	Nr. 104 din 30.01.06	M.O. nr. 21- 24/137 din 03.02.2006	Se alocă din fondul de rezervă al Guvernului: 1. Instituției Publice Naționale a Audiovizualului Compania "Teleradio-Moldova" - 27,3 mii lei pentru achitarea salariului deponat conform datelor bilanțului contabil; 2. Companiei de Stat "Teleradio-Moldova" - 40,1 mii lei în vederea achitării salariilor pe lunile octombrie 2005 - ianuarie 2006 pentru personalul responsabil de lichidare și a acoperirii altor cheltuieli aferente.

**ACTE EMISE DE AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU REGLEMENTARE ÎN
TELECOMUNICAȚII ȘI INFORMATICĂ**

Hotărîre cu privire la	Nr. 21 din	M.O. nr. 5-	Regulamentul, ce reglementează modul de gestionare
------------------------	------------	-------------	--

¹ Buletinul este disponibil în limbile română și rusă

Buletin elaborat de Olivia Pîrțac,
Serviciul Juridic, CIJ

modificarea Regulamentului cu privire la gestionarea numelor în domeniul de nivel superior .md"	30.12.05	8/14 din 13.01.2006	a numelor în domeniul de nivel superior .md, a suferit modificări semnificative. În anexă includem textul integral, cu toate modificările survenite.
Informație privind licențele eliberate în anul 2005		M.O. nr. 9-12/33 din 20.01.2006	Agenția Națională pentru Reglementare în Telecomunicații și Informatică (ANRTI) pe parcursul anului 2005 a eliberat 335 de licențe generale

**PRACTICA JUDICIARĂ INTERNAȚIONALĂ ÎN DOMENIUL LIBERTĂȚII DE
EXPRIMARE ȘI DREPTULUI LA INFORMARE***

Denumirea/numărul	Data pronunțării deciziei	Esența cauzei
Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pe cauza Partidul Popular Creștin - Democrat versus Moldova (№28793/02)	14.02.2006	<p>Faptele principale</p> <p>Reclamantul, Partidul Popular Creștin – Democrat (PPCD), este un partid politic reprezentat în Parlamentul Republicii Moldova care se afla în opoziție la momentul producerii evenimentelor.</p> <p>Spre sfârșitul anului 2001, Guvernul a anunțat intenția de a face obligatorie studierea limbii ruse în școli, fapt ce a suscitat numeroase dezbateri în sânul societății.</p> <p>În acest context grupul parlamentar al PPCD-ului a informat consiliul municipal al Chișinăului asupra intenției de a organiza o adunare cu alegătorii săi referitor la acest subiect. Această întrunire urma să aibă loc pe piața Marii Adunări Naționale în fața sediului Guvernului. Invocând legea cu privire la statutul deputaților, PPCD-ul nu a solicitat autorizarea de a organiza adunarea.</p> <p>Consiliul municipal, din partea sa, a considerat că adunarea trebuia să aibă loc în formă de manifestație în sensul legii cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor, și i-a permis PPCD-ului să o organizeze într-un alt loc. Cu toate acestea, PPCD-ul a organizat adunarea în fața sediului Guvernului, unde acesta a desfășurat întruniri regulate pe parcursul lunii ianuarie, informând prealabil consiliul municipal, dar fără a-i solicita autorizarea.</p> <p>La 18 ianuarie 2002, Ministerul Justiției a interzis activitatea PPCD-ului pentru o lună de zile din cauza că acesta din urmă a organizat manifestații neautorizate. În decizia sa ministerul făcea referință, în special, la participarea minorilor la manifestații, în pofida interzicerii stipulate în Convenția internațională cu privire la drepturile copilului și alte legi, și la utilizarea sloganelor ce puteau fi interpretate ca o incitare la violență și atentare la ordinea juridică și constituțională.</p> <p>La 24 ianuarie 2002, PPCD-ul a contestat decizia Ministerului Justiției în instanțele de judecată. Curtea</p>

* Hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului în limba engleza și/sau franceză pot fi găsite la www.echr.coe.int

Supremă de Justiției a respins cererea PPCD-ului prin hotărârea sa definitivă, emisă la 17 mai 2002.

Între timp, la 8 februarie 2002, în urma unei cereri formulate de către Secretarul General al Consiliului Europei în termenii articolului 52 al Convenției și ținând cont de apropierea alegerilor municipale, Ministerul Justiției a ridicat interzicerea și a autorizat reînceperea activității Partidului Popular Creștin-Democrat, însă fără a anula decizia sa din 18 ianuarie 2002.

Plângerile

Partidul reclamant se plângea că interzicerea temporară care viza activitatea sa i-a încălcat dreptul la libertatea întrunirilor pașnice și a libertății asocierilor garantat de către articolul 11 (libertatea întrunirilor și asocierilor) al Convenției. Printre altele, reclamantul la fel se plângea și de încălcarea normelor articolului 10 (libertatea expresiei).

Decizia Curții

Curtea consideră că cele trei motive invocate de către autoritățile naționale, și anume că : PPCD-ul nu a obținut autorizația necesară pentru organizarea întrunirilor sale în conformitate cu normele legii cu privire la întruniri, că la adunările sale au participat copii și că anumite declarații care au fost pronunțate acolo puteau fi interpretate drept incitări la violență – nu erau pertinente și suficiente pentru a justifica emiterea interzicerii care s-a răsfrâns asupra activității PPCD-ului.

Curtea atenționează că doar încălcările foarte grave, cum ar fi cele ce pun în pericol pluralismul politic sau principiile fundamentale ale democrației, pot justifica interzicerea activității unui partid politic. Or, întrucât întrunirile PPCD-ului erau totalmente pașnice și nu au fost lansate apeluri la răsturnarea Guvernului și nici nu a fost efectuat un oarecare alt atentat la principiile pluralismului și democrației, în mod rezonabil n-am putea susține că măsurile întreprinse contra acestui partid erau proporționale scopului urmărit și răspundeau unei necesități sociale imperioase. Mai mult ca atât, Curtea consideră că am putea susține, în pofida caracterului temporar al interzicerii aplicate, că aceasta a avut un «efect inhibitoriu» asupra capacității acestui partid politic de a exercita dreptul său la libertatea expresiei și de a urmări scopurile sale politice, cu atât mai mult că interdicția sus-menționată a fost emisă în pragul alegerilor municipale.

Curtea notează cu satisfacție celeritatea cu care autoritățile moldovenești au ridicat interdicția ca urmare a cererii înaintate de Secretarul General. Totuși, Curtea consideră că interdicția temporară cu privire la activitățile PPCD-ului nu era una necesară într-o societate democratică. În așa mod, Curtea conchide că a fost comisă încălcarea prevederilor

		<p>articolului 11 al Convenției.</p> <p>Curtea consideră că nu este cazul de a examina dacă au fost încălcate normele articolului 10, întrucât plângerea fondată pe încălcarea prevederilor acestui articol țin de aceleași chestiuni ca și cele examinate prin prisma articolului 11.</p> <p>Cu șase voturi pro și unul contra, Curtea a decis:</p> <p>încălcarea prevederilor articolului 11 (libertatea întrunirilor și asocierilor) a Convenției Europene a Drepturilor Omului.</p> <p>Aplicând normele articolului 41 (satisfacție echitabilă) al Convenției, Curtea alocă partidului reclamant 4 000 EURO în calitate de cheltuieli și recompense.</p>
<p>Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pe cauza <i>Odabaşı și Koçak versus Turcia</i> (№50959/99)</p>	<p>21.02.2006</p>	<p>Reclamanții, Yılmaz Odabaşı și Niyazi Koçak, sunt cetățeni turci, născuți, respectiv, în 1962 și 1963 și domiciliați la Ankara.</p> <p>În luna mai 1996, dl. Koçak a publicat o lucrare intitulată <i>Düş ve Yaşam</i> (Visul și viața) care conținea o culegere de articole ce criticau kemalismul, apărute în presă în anii 1993 - 1996, pe care dl. Odabaşı le-a colectat.</p> <p>La 3 iunie 1998, curtea cu jurați din Ankara a găsit reclamanții vinovați de principala acuzare de defăimare la capitolul memoriei lui Atatürk. În consecință, curtea l-a condamnat pe dl. Odabaşı la un an și șase luni de închisoare, iar pe dl. Koçak la o amendă. La 5 februarie 1999 Curtea de Casație a lăsat în vigoare aceste condamnări.</p> <p>Invocând prevederile articolului 10 (libertatea expresiei), reclamanții susțineau că condamnarea penală a lezat dreptul lor la libertatea expresiei.</p> <p>Curtea nu poate neglija că Atatürk, părintele fondator al Turciei, este o figură emblematică a Turciei moderne. Sancționând reclamanții, autoritățile turcești au dorit să prevină ca societatea turcă, atașată de această personalitate, să nu se simtă atacată în sentimentele sale în mod nejustificat. Totuși, examinând afirmările litigioase în ansamblul acestora, trebuie să constatăm că ele nu îl vizau direct și personal pe Atatürk, ci doar ideologia «kemalistă».</p> <p>Astfel, Curtea observă că reclamanții nu au exprimat judecăți de valoare, ci s-au limitat la relatarea anumitor fapte în formă de introducere, invitând cititorul, în special pe cei din stânga aripii politice turcești, să furnizeze răspunsuri. În ceea ce ține de aplicabilitatea faptelor relatate în lucrare, Curtea notează că autorul se baza pe informațiile care au fost deja comunicate publicului larg și că lipsa menționării surselor sale de informare nu poate pune sub semnul întrebării relevanța acestora.</p> <p>În concluzie, Curtea consideră că motivele invocate de autoritățile turcești nu pot fi considerate drept suficient justificatorii și pertinente în ceea ce ține de intervenția în dreptul reclamanților la libertatea expresiei. Curtea a acordat atenție deosebită termenilor utilizați în această carte. Ea</p>

		<p>consideră că pasajele incriminate nu cheamă la utilizarea violenței, la rezistență armată, nici la răscoală, și nu este vorba de un discurs de ură.</p> <p>În consecință, Curtea a decis în unanimitate că a avut loc încălcarea normelor articolului 10. Cu titlu de reparare a prejudiciului moral, Curtea alocă 6 000 EURO dl. Odabași și 2 450 EURO dl. Koçak; în afară de aceasta, Curtea adjudecă reclamanților în comun 2 000 EURO în calitate de cheltuieli și recompense.</p>
<p>Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pe cauza Tüzel versus Turcia (№57225/00)</p>	<p>21.02.2006</p>	<p>Reclamantul, Abdullah Levent Tüzel, cetățean turc, născut în 1961, este domiciliat la Istanbul. Dumnealui este președintele Partidului muncitoresc EMEP.</p> <p>În noiembrie 1999, președintele biroului secției locale a partidului EMEP a informat prefectul din Diyarbakır, regiune aflată sub regimul stării excepționale, de intenția membrilor partidului în cauză să răspândească afișe ce denunțau starea excepțională și a cerut autorizațiile necesare. Prefectul a emis o decizie prin care interzicea expunerea și răspândirea afișelor menționate și a ordonat arestarea acestora în temeiul articolului 11 e) a legii n° 2935 cu privire la regiunea care se află în stare de urgență.</p> <p>Reclamantul susținea că interdicția de a expune și răspândi afișele partidului său reprezintă o încălcare a normelor articolelor 10 (libertatea expresiei), 11 (libertatea întrunirilor și asocierilor), 13 (dreptul la un recurs efectiv) și 14 (interzicerea discriminării).</p> <p>Curtea decide să examineze plângerea adusă în urma încălcării normelor articolelor 10 și 11 doar din punct de vedere al prevederilor articolului 10. Întrebarea care se pune este de a determina dacă intervenția în dreptul reclamantului la libertatea expresiei poate fi considerată drept necesară într-o societate democratică. Curtea notează că articolele 11 e) a legii n° 2935 cu privire la starea de urgență și 1 a) a decretului – lege n° 430, fiind redactate în termeni foarte largi, oferă prefectului regiunii în care este declarată starea excepțională, prerogative foarte mari în ceea ce ține de emiterea interzicerilor administrative de a răspândi și prezenta publicațiile. Or, dispozițiile de aplicare a acestei reglementări nu sunt supuse unui control jurisdicțional strict și eficace, privând în așa mod reclamantul de garanții suficiente pentru a evita eventualele abuzuri.</p> <p>Luând în considerație circumstanțele cazului care a fost supus examinării, și în particular dificultățile legate de lupta contra terorismului, Curtea consideră că interzicerea litigioasă nu poate fi considerată drept «necesară într-o societate democratică». În așa mod, Curtea conchide, în unanimitate, că a avut loc încălcarea normelor articolului 10.</p> <p>Curtea la fel conchide, în unanimitate, că a avut loc încălcarea prevederilor articolului 13 din motivul inexistenței</p>

		<p>posibilității de a înainta un recurs, ce ar permite contestarea măsurilor litigioase și consideră că nu e cazul de a examina plângerea fondată pe încălcarea normelor articolului 14 a Convenției.</p> <p>Cu titlu de satisfacere echitabilă, Curtea alocă reclamantului 1 500 EURO în calitate de prejudiciu moral și 1 000 EURO – cheltuieli și recompense.</p>
<p>Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pe cauza Turek versus Slovacia (№57986/00)</p>	14.02.2006	<p>Faptele principale</p> <p>Reclamantul, Ivan Turek, este cetățean al Slovaciei, născut în 1944 și își are reședința la Prešov (Slovacia). Membru al administrației publice, dumnealui ocupa un post înalt în sistemul administrației educației naționale.</p> <p>În luna martie 1992, în răspunsul la o cerere depusă de angajatorul său în care acesta din urmă făcea uz de prevederile legii «cu privire la stabilirea unor cerințe suplimentare față de funcționarii publici» (lege ce datează din 1991 și enunță condiții suplimentare ce urmează a fi îndeplinite pentru a exercita anumite funcții în administrația publică), Ministrul Afacerilor Interne a Republicii Federative Cehia și Slovacia a refuzat să emită reclamantului un «certificat de securitate». Ca urmare, reclamantul s-a văzut nevoit să demisioneze.</p> <p>Documentul perfectat de către ministerul federal indica că reclamantul a fost înregistrat de către fostul serviciu de securitate a Statului (<i>Štátna bezpečnosť</i>, «StB») în calitate de «colaborator» în sensul legii de «cu privire la stabilirea unor cerințe suplimentare față de funcționarii publici», ceea ce-l împiedica să exercite anumite funcții în ramura publică. Reclamantul recunoștea că a avut întâlniri, contrar voinței sale, cu agenții StB-ului înainte și după călătoriile pe care le-a efectuat în mijlocul anilor '80, dar nega că le-a furnizat informații confidențiale sau că a fost informator.</p> <p>La 25 martie 1992 reclamantul a înaintat o acțiune contra ministerului federal, iar apoi a îndreptat-o contra serviciului de informații slovac (<i>Slovenská informačná služba</i> – «SIS»), care în practică dispunea de arhivele StB-ului. Reclamantul cerea tribunalului să declare că el a fost înregistrat în calitate de colaborator din greșeala StB-ului.</p> <p>În august 1995, la cererea tribunalului regional din Košice, SIS-ul a comunicat conținutul tuturor documentelor fostului StB ce se refereau la reclamant pe care le deținea, precizând că aceste documente erau suprasedrete și că, respectiv, era cazul de a se conforma regulilor de confidențialitate. Ca urmare, tribunalul a efectuat o serie de audiențe, pe parcursul cărora mai mulți foști agenți ai StB au depus mărturii. După audiența din 24 septembrie 1998, SIS-ul a prezentat o directivă internă a ministerului federal din anul 1972 vizând colaborarea secretă. Întrucât acest document era secret, reclamantului i s-a refuzat permisiunea de a-l consulta. La 19 mai 1999 reclamantului a pierdut cauza.</p>

În luna octombrie 1999, Curtea supremă a lăsat în vigoare decizia tribunalului regional. Instanța de judecată a considerat că unica înscripție nejustificată din dosarele StB-ului ar constitui un atentat la numele bun și reputația reclamantului. Conform părerii Curții supreme, era esențial ca reclamantul să dovedească că înscrierea sa în listele acestui minister a fost făcută contrar tuturor regulilor care erau în vigoare la momentul producerii evenimentelor, ceea ce reclamantul nu i-a reușit.

Plângeri

Reclamantul susținea că păstrarea în arhivă a unui dosar al fostului serviciu de securitate a ex-Cehoslovaciei comuniste în care el figura pe lista agenților acestui serviciu, refuzul de a-i emite un «certificat de securitate», faptul că i-a fost respinsă cererea de contestare în judecată a acestei înscrieri și consecințele pe care le-au antrenat aceste decizii au încălcat dreptul său de respectare a vieții sale private și familiale. El la fel se plângea și de durata procedurii. Reclamantul invocă prevederile articolului 8 (dreptul la respectul vieții private și familiale) și articolului 6 § 1 (dreptul la un proces echitabil în timp rezonabil).

Decizia Curții

Articolul 8

Curtea recunoaște că, îndeosebi într-o procedură ce ține de activitățile serviciilor de securitate a Statului, ar putea exista motive legitime de limitare a accesului la anumite documente sau alte elemente. Totuși, în cazul unei proceduri de stabilire a unor cerințe suplimentare față de funcționarii publici, această considerație nu poate fi nici într-un caz valabilă, mai ales în măsura în care însăși prin natura sa, o asemenea procedură vizează stabilirea faptelor ce țin de epoca comunistă și nu este legată direct de funcțiile curente a serviciilor de securitate. În plus, se examinează legalitatea activității serviciilor de securitate.

Curtea notează că tribunalele interne au considerat că era esențial ca reclamantul să dovedească că intervenția litigioasă contravenea regulilor aplicabile din acel timp, ținând cont că acestea erau secrete și că reclamantul, contrar autorităților statale, adică SIS-ului în acest caz, nu avea acces deplin la ele. Curtea consideră că o asemenea intervenție impunea reclamantului o sarcină irealizabilă și excesivă și contravenea principiului de legalitate. În așa mod, a avut loc încălcarea prevederilor articolului 8 din cauza absenței unei proceduri prin care reclamantul ar fi putut obține protecția dreptului său de respectare a vieții private.

Curtea consideră că nu este cazul de a examina separat impactul produs asupra vieții private a reclamantului de către înscrierea acestuia în dosarele StB și de refuzul de a emite un

		<p>certificat de securitate.</p> <p><u>Articolul 6 § 1</u></p> <p>Ținând cont de circumstanțele litigiului, Curtea consideră că durata procedurii litigioase (aproape șapte ani și cinci luni în ambele instanțe) a fost excesivă și nu a făcut față cerințelor «unui timp rezonabil» indicate în textul articolului 6.</p> <p>Curtea a conchis:</p> <ul style="list-style-type: none"> • cu șase voturi pro și unul contra, încălcarea prevederilor articolului 8 (dreptul la respectarea vieții private și familiale) al Convenției Europene a Drepturilor Omului, • în unanimitate, încălcarea prevederilor articolului 6 § 1 (dreptul la un proces echitabil într-un timp rezonabil) al Convenției. <p>Aplicând prevederile articolului 41 (satisfacție echitabilă) al Convenției, Curtea alocă reclamantului 8 000 EURO pentru prejudiciul moral, la fel ca și 900 EURO în calitate de cheltuieli și recompense.</p>
<p>Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pe cauza Giniewski versus Franța (№64016/00)</p>	<p>31.01.2006</p>	<p>Faptele principale</p> <p>Reclamantul, Paul Giniewski – cetățean al Austriei, în vârstă de 79 ani, locuiește la Paris. Jurnalist, sociolog și istoric, în operele sale el a depus eforturi întru apărarea apropiierii evreilor și creștinilor.</p> <p>La 4 ianuarie 1994, ziarul «Le quotidien de Paris» (Cotidianul Parisului) a publicat un articol scris de către reclamant intitulat «Obscuritatea erorii» cu privire la scrisoarea papei Ioan-Paul II, «Splendoarea adevărului». Articolul prezenta o analiză critică a poziției Papei și încerca să elaboreze o teză asupra existenței unei dogme și legăturilor sale posibile cu rădăcinile Holocaustului.</p> <p>Asociația «Alianța generală contra rasismului și pentru respectul identității franțuzești și creștine» (AGRIF), a depus plângere contra reclamantului, ziarului și directorului publicației, d-lui Philippe Tesson, pe motivul defăimării rasiale lansate în adresa comunității creștine. Fiind recunoscuți culpabili de defăimare de către prima instanță de judecată, reclamantii au fost eliberați de răspundere penală de către cea de-a doua instanță.</p> <p>Pronunțându-se în cauza civilă, Curtea de Apel din Orleans a emis o hotărâre ce-l obliga pe dl. Giniewski să achite un franc simbolic «Alianței generale contra rasismului și pentru respectul identității franțuzești și creștine» și a dispus publicarea din contul său propriu a hotărârii de condamnare într-un ziar de plan național. Reclamantul a pierdut cauza în instanța de recurs.</p> <p>Plângerea</p> <p>Dl. Giniewski susținea că condamnarea în cauză a prejudiciat dreptul său la libertatea expresiei și a încălcat prevederile articolului 10 al Convenției.</p>

Decizia Curții

Întrebarea care stă în fața Curții este de a determina dacă intervenția în dreptul reclamantului la libertatea expresiei poate fi considerată «necesară într-o societate democratică».

Curtea observă că dacă articolul scris de către reclamant și critica poziția Papei, totuși, o asemenea analiză nu se răsfrângea asupra întregului concept al creștinismului, care înglobează diferite curente, multe din care neagă autoritatea papală.

Dl. Giniewski a vrut să elaboreze o teză asupra existenței unei dogme și asupra legăturilor acesteia cu rădăcinile Holocaustului. El la fel a contribuit, prin definiția discutabilă, la dezbaterile foarte vaste cu privire la ideile care erau deja angajate, fără a se lansa într-o polemică nemotivată sau departe de realitatea conceptelor moderne.

Descriind consecințele dăunătoare ale unei doctrine, textul articolului litigios făcea parte, astfel, din considerațiile asupra diverselor cauze posibile de exterminare a evreilor în Europa, chestiune ce ține, în mod incontestabil, de interesul general al unei societăți democratice. În acest domeniu, restricțiile impuse asupra dreptului la libertatea expresiei constituie subiectul unei interpretări restrictive. Faptul că problema ridicată se referă la o doctrină susținută de Biserica catolică, și astfel, constituia un subiect de ordin religios, analiza articolului litigios ne arată că nu este vorba de un text ce ar ataca convingerile religioase ca atare, ci de considerațiile pe care reclamantul a vrut să le exprime, fiind de profesie jurnalist și specialist în istorie. În această privință, Curtea consideră că într-o societate democratică este primordial ca o dezbatere angajată ce ține de originea faptelor de o deosebită gravitate ce au constituit crime contra umanității, să poată să se desfășoare liber.

Dacă, după cum recunoaște însuși reclamantul, articolul în cauză conține concluzii și formulări care pot ului, șoca, sau chiar îngrijora pe unii, Curtea reamintește că asemenea idei nu-și pierd ca atare, dreptul de a fi liber exprimate.

Adică, articolul în cauză nu are nici un caracter «nemotivat ofensator», și nici înjurător și nu incită nici la nerespectare, nici la ură. Printre altele, acesta nici într-un mod nu dorește a contesta realitatea faptelor istorice, stabilite cu claritate.

În aceste condiții, Curtea consideră că motivele invocate de către organele jurisdicționale franceze nu pot fi considerate suficiente pentru a justifica intervenția în dreptul reclamantului la libertatea expresiei.

În ceea ce privește sancțiunea aplicată față de reclamant, Curtea menționează că deși fiind eliberat de răspundere penală, dl. Giniewski a fost atras la răspundere civilă și sancționat cu o amendă în mărime de 1 franc în calitate de compensare a prejudiciilor și intereselor, pe care trebuia să-l

		<p>verse în contul AGRIF, să publice pe banii săi un comunicat într-unul din ziarele de plan național. Or, dacă în principiu, o asemenea publicație nu pare a fi o măsură prea restrictivă a libertății expresiei, în cazul dat, mențiunea existenței delictului de defăimare în comunicat relevă un caracter oarecum derogatoriu și sancțiunea aplicată în acest sens pare a fi una disproporționată, ținând cont de importanța dezbaterilor la care reclamantul a vrut să participe legitim.</p> <p>Curtea conchide, în unanimitate, că prin condamnarea reclamantului pe motiv de defăimare a fost comisă încălcarea prevederilor articolului 10 (libertatea expresiei) a Convenției Europene a Drepturilor Omului.</p> <p>Întrucât reclamantul nu a depus nici o cerere de acordare a satisfacției echitabile în răstimpul prevăzut, Curtea consideră că nu e cazul de a-i aloca vreo sumă oarecare în baza prevederilor articolului 41 al Convenției.</p>
<p>Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pe cauza <i>Stângu și Scutelnicu versus România</i> (№53899/00)</p>	<p>31.01.2006</p>	<p>Reclamanții, Lucian Dragoș Stângu și Ovidiu Scutelnicu, sunt cetățeni români, născuți în 1968 și 1967, corespunzător. Dl. Stângu este domiciliat în Philadelphia (Statele Unite ale Americii) și dl. Scutelnicu locuiește la București. Ambii sunt jurnaliști de profesie.</p> <p>În luna mai 1997, reclamanții au publicat în ziarul <i>Monitorul de Iași</i> un articol intitulat «Colonelul P.S. nu va mai fi polițist. A manipulat el oare cu miliarde?» În articol se menționa că P.S., fostul șef al brigăzii de luptă contra corupției și contrabandei, cu mare probabilitate a manipulat, în complicitate cu soția sa care deținea și ea funcția de magistrat, numeroase dosare și ca urmare avea de gând să investească o sumă mare de bani într-o bancă privată.</p> <p>Simțindu-se obiect al defăimării, P.S. și soția sa au întreprins contra reclamanților persecuții penale. Aceștia din urmă au fost găsiți vinovați de defăimare și au fost condamnați de către organele jurisdicționale românești la un an de închisoare cu suspendarea executării pedepsei. Procurorul general a depus un recurs în anulare care a fost admis de către Curtea Supremă de Justiție la 5 mai 2000. Curtea Supremă a eliberat reclamanții de învinuirea în defăimare și le-a condamnat la plata a 30 milioane de lei (echivalentul a 1662 EURO) compensare a prejudiciilor și intereselor polițistului și soției sale.</p> <p>Reclamanții susțineau că condamnarea în cauză le-a lezat dreptul la libertatea expresiei și că, prin emiterea unei asemenea hotărâri au fost încălcate prevederile articolului 10 al Convenției.</p> <p>Întrebarea care stă în fața Curții este de a determina dacă intervenția în dreptul reclamanților la libertatea expresiei a fost una justificată și «necesară într-o societate democratică». Curtea reamintește că limitele criticii admisibile pentru funcționarii publici care acționează întru îndeplinirea atribuțiilor sale oficiale sunt, la fel ca și pentru oamenii</p>

		<p>politici, mai largi, dar uneori poate fi nevoie de a le proteja contra atacurilor ofensatorii, la care aceștia sunt supuși în cadrul executării serviciului său.</p> <p>Dacă în virtutea rolului care este rezervat presei într-o societate democrată, reclamanții aveau datoria de a atenționa publicul asupra presupuselor abuzuri comise în exercitarea puterii publice, faptul acuzării soților S. presupunea că jurnaliștii pot furniza o bază faptică suficientă afirmațiilor lor. Or, ei nu au făcut acest lucru pe parcursul procedurii în fața organelor jurisdicționale române și nu au depus eforturi întru sprijinirea susținerilor sale. Curtea consideră că preluând declarațiile unor terțe persoane, reclamanții urmau să fie mai atenți în modul de tratare a problemei.</p> <p>În consecință, în absența bunei credințe și a bazei faptice, chiar și ținând cont că articolul litigios se înscrie în cadrul unor dezbateri foarte largi și actuale pentru societatea românească, ce ține de tema corupției funcționarilor publici, Curtea nu crede că în spusele reclamanților se poate întrevădea o anumită «doză de exagerare» sau de «provocare» pe care este admisibil de a o utiliza în cadrul exercitării libertății jurnalistice. Curtea menționează, printre altele, valoarea moderată a sumei pe care reclamanții urmau să o plătească soților S.</p> <p>În aceste condiții, Curtea consideră că condamnarea în cauză civilă a reclamanților nu a fost una disproporționată scopului legitim urmărit și că intervenția litigioasă poate fi considerată, în așa mod, drept una «necesară într-o societate democrată». În consecință, Curtea conchide, cu cinci voturi pro și două contra că nu au fost încălcate prevederile articolului 10 al Convenției.</p>
<p>Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pe cauza <i>Yaşar Kaplan versus Turcia</i> (№56566/00)</p>	<p>24.01.2006</p>	<p>Reclamantul, Yaşar Kaplan, este un cetățean turc, născut în 1952 și domiciliat la Bergischgladbach (Germania). La momentul producerii evenimentelor el era cronicarul cotidianului <i>Akit</i> («Contract»).</p> <p>La 18, 19 și 20 februarie 1998, ziarul <i>Akit</i> a publicat o serie de editoriale scrise de către reclamant și intitulate «Țara e în pericol, opriți-le! – o recrutare confesională a cadrelor în armată». Bazându-se pe o scrisoare anonimă ce a parvenit de la un ofițer, reclamantul atrăgea atenția publicului asupra unei eventuale ilegalități ce se pregătea de către membrii forțelor armate turcești care aparțineau unei anumite confesiuni religioase.</p> <p>La 9 martie 1998, contra reclamantului au fost întreprinse persecutări. În aceeași zi, reclamantul a fost arestat și pus în închisoare, unde s-a aflat până la 21 aprilie 1998 – ziua în care a fost eliberat provizoriu.</p> <p>La 14 iulie 1998, tribunalul militar pe lângă șeful statului major a forțelor armate din Ankara a recunoscut reclamantul culpabil de atentarea la relațiile de subordonare și de întreprindere a acțiunilor cu scopul de a distruge încrederea</p>

		<p>în comandanți și superiori. Ca urmare, reclamantul a fost condamnat la un an și două luni de închisoare în baza articolelor 95 §§ 4 și 5 al Codului penal militar și articolului 80 al Codului penal. Curtea de Casație în hotărârea sa nu a confirmat această condamnare.</p> <p>În octombrie 1999, ținând cont de dispozițiile legii n° 4454 care prevede amânarea judecării și executării pedepselor pentru infracțiunile comise prin intermediul presei scrise și orale, tribunalul militar a amânat pronunțarea hotărârii pe o perioadă de trei ani. La 31 decembrie 2003, constatând că reclamantul nu a săvârșit infracțiuni intenționate pe parcursul celor trei ani de zile, tribunalul militar a clasat acțiunea penală.</p> <p>Reclamantul susținea că condamnarea sa a încălcat prevederile articolului 10 (libertatea expresiei) al Convenției. Curtea consideră că motivele invocate întru susținerea necesității persecuțiilor întreprinse contra reclamantului nu sunt suficiente pentru a convinge că intervenția în exercitarea dreptului reclamantului la libertatea expresiei era «necesară într-o societate democratică». În special, persecuțiile penale întreprinse contra unui jurnalist nu erau un mijloc rezonabil proporționat scopurilor legitime urmărite, ținând cont de interesul societății democratice de a asigura și menține libertatea presei. Aceasta cu atât mai mult pentru că privarea reclamantului de libertate pentru o perioadă de 42 de zile în cadrul unei proceduri penale a fost o măsură cu certitudine disproporționată, luând în considerație faptele care-i erau reproșate.</p> <p>În consecință, Curtea a conchis în unanimitate că a avut loc încălcarea prevederilor articolului 10 și alocă reclamantului 3 000 EURO în calitate de prejudiciu moral și 2 000 EURO – cheltuieli și recompense.</p>
<p>Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pe cauza Albert-Engelmann-Gesellschaft MbH versus Austria (Nº46389/99)</p>	<p>19.01.2006</p>	<p>Faptele principale</p> <p>Societatea reclamantă, Albert-Engelmann-Gesellschaft mbH, este posesoarea și editorul revistei «<i>Der 13. – Zeitung der Katholiken für Glaube und Kirche</i>» (Al 13-lea – Jurnalul catolicilor pentru credință și Sfânta Biserică), cu sediul în Austria.</p> <p>La 13 noiembrie 1996, revista a publicat mai multe scrisori ce țineau de o «mișcare de inițiativă populară în cadrul Sfintei Biserici» (<i>Kirchenvolksbegehren</i>). Într-una din aceste scrisori se vorbea despre dl. Paarhammer (fostul vicar general (<i>Generalvikar</i>) al arhiepiscopiei de Salzburg, membru al Capitoliului Catedralei (<i>Domkapitel</i>) de Salzburg și profesor de drept canonic la Universitatea de Salzburg), făcând să se înțeleagă că acesta era un «rebel» și că el avea o poziție «critică față de Biserică», reproșându-i că l-a «criticat și ponegrit în public pe Papa într-un mod foarte ofensator». În această scrisoare la fel era expus și punctul de vedere conform căruia, toate posturile importante</p>

ocupate de preoți care aveau poziție critică față de Sfânta Biserică, trebuiau suplinite de preoții cu adevărat loiali față de Papă și Sfânta Biserică.

Aceste susțineri se bazau pe un comunicat de presă, răspândit de către Capitoliul Catedralei în decembrie 1988 și pe un radio interviu acordat de către dl. Paarhammer în luna ianuarie 1989, în care acesta din urmă a declarat, în special, că modul în care Sfântul Pristol a intervenit în procedura de alegere a unui nou arhiepiscop de Salzburg a pus Capitoliul Catedralei într-o situație de conflict moral.

În luna martie 1997, dl. Paarhammer a intentat o acțiune în judecată cu privire la compensarea daunelor și intereselor în cauză de defăimare contra societății reclamante, în baza articolului 6 al legii cu privire la mass-media (*Mediengesetz*).

Organele jurisdicționale interne au considerat că opiniile ce figurau în scrisoare constituiau declarații de fapte ce nu dispuneau de o bază faptică suficientă și că ele au lezat reputația dl. Paarhammer, precum și că societatea reclamantă nu i-a acordat petiționarului posibilitatea de a comenta conținutul scrisorii și nici să se distanțeze. La 11 noiembrie 1997, tribunalul regional (*Landesgericht*) de Salzburg i-a acordat d-lui Paarhammer 30 000 șilingi (echivalentul a 2 180,19 EURO) în calitate de compensare a daunelor și intereselor în temeiul articolului 6 al legii cu privire la mass-media, și a condamnat societatea reclamantă la publicarea hotărârii judecătorești și la rambursarea cheltuielilor pe care le-a avut dl. Paarhammer. Instanța de apel a lăsat în vigoare această decizie.

La 11 iunie 1999, arhiepiscopul de Salzburg l-a destituit pe dl. Paarhammer din funcția de vicar general și, la 1 ianuarie 2001, l-a numit în fruntea «Centrului internațional de cercetări în problemele fundamentale ale științei».

Plângerea

Invocând prevederile articolului 10 al Convenției, societatea reclamantă se plângea că a fost condamnată să achite daunele și interesele în baza legii cu privire la mass-media.

Decizia Curții

Articolul 10

Curtea consideră că condamnarea la plata daunelor și intereselor, emisă de către organele jurisdicționale interne a constituit o interveniență în exercitarea de către societatea reclamantă a dreptului său la libertatea expresiei, protejat de către normele articolului 10 al Convenției Europene a Drepturilor Omului. Această interveniență a fost prevăzută de către lege (articolul 6 al legii cu privire la mass-media, împreună cu articolul 111 §§ 1 și 2 al Codului penal) și urmărea protejarea reputației sau drepturilor unei terțe părți.

Pentru a determina dacă măsura aplicată de către organele

jurisdicționale interne ale Austriei răspundea unei «necesități sociale imperioase» și era «proporțională față de scopul urmărit», Curtea acordă o deosebită importanță contextului spuselor litigioase, motivelor invocate de către organele jurisdicționale naționale și naturii intervenienței.

Curtea consideră că motivele, invocate de către organele jurisdicționale interne ale Austriei erau «adecvate» pentru a justifica intervenția denunțată. Rămâne a determina dacă acestea erau «suficiente».

În primul rând Curtea menționează că spusele litigioase au fost publicate într-o revistă ce trata chestiuni religioase și ținea de dezbaterile care prezentau un interes considerabil pentru comunitatea locală la momentul producerii faptelor, adică de dezbaterile asupra «mișcării de inițiativă populară în cadrul Sfintei Biserici». Se pare că organele jurisdicționale austriece nu au ținut cont de acest context.

Un alt fapt care urmează a fi luat în considerare este cel ce ține de distincția între declarațiile de fapt și judecățile de valoare. Dacă materialitatea primelor se poate dovedi, atunci ultimele nu pot face subiectul demonstrării exactității acestora. Totuși, chiar dacă spusele litigioase echivalau cu o judecată de valoare, proporționalitatea intervenienței depinde de existența unei baze faptice pentru spusele care au fost incriminate reclamantului, întrucât chiar și o judecată de valoare, total lipsită de o bază faptică poate apărea drept una excesivă.

În cazul societății reclamante, scrisoarea adresată redactorului-șef exprima o opinie asupra schimbărilor ce se prezentau necesare în sânul clericesc al Bisericii catolice și în acest context conținea comentariile d-lui Paarhammer. În această privință, contrar părerii organelor jurisdicționale interne, Curtea consideră că spusele litigioase sunt niște judecăți de valoare și nu declarații de fapt. Curtea, printre altele, observă că aceste opinii aveau o bază faptică, întrucât dl. Paarhammer criticase anterior Sfântul Pristol. Cu siguranță, termenii utilizați în textul scrisorii pot părea un pic inadecvați, dar Curtea reamintește că libertatea presei include și recurgerea la o anumită doză de exagerare, chiar provocare. Comentariile litigioase trebuie considerate, astfel, drept niște judecăți de valoare admisibile.

Curtea contestează aprecierea dată de către organele jurisdicționale naționale, conform căreia faptul că autorul spuselor litigioase nu a fost identificat și faptul că societatea reclamantă nu s-a distanțat de conținutul acestor spuse puteau fi luate drept bază pentru emiterea hotărârii de condamnare a societății reclamante în temeiul legii cu privire la mass-media. De fapt, precum Curtea a menționat deja într-un număr de cazuri precedente, faptul de a cere la general ca presa să se distanțeze în mod sistematic și formal de conținutul unei citații care ar putea insulta terțele părți, să le

		<p>provoace sau să lezeze onoarea lor nu este compatibilă cu rolul acesteia de a informa asupra faptelor sau opiniilor și ideilor.</p> <p>În consecință, Curtea nu consideră că spusele exprimate în privința d-lui Paarhammer care au fost lansate în contextul unei dezbateri asupra întrebărilor religioase, constituie o atacă personală nemotivată contra acestuia. În aceste condiții, motivele invocate de către organele jurisdicționale austriece pentru a justifica intervenția nu pot fi considerate «suficiente». În așa mod a fost comisă încălcarea normelor articolului 10.</p> <p>Curtea conchide, cu cinci voturi pro și două contra, că a fost comisă încălcarea prevederilor articolului 10 (libertatea expresiei) al Convenției Europene a Drepturilor Omului.</p> <p>Aplicând normele articolului 41 (satisfacție echitabilă) al Convenției, Curtea alocă societății reclamante 10 387,77 EURO în calitate de compensare a daunelor materiale și 9 919,99 EURO în calitate de cheltuieli și recompense. Curtea consideră, printre altele, în unanimitate, că constatarea încălcării constituie prin sine însuși o satisfacție echitabilă suficientă pentru a compensa prejudiciul moral care a fost cauzat societății reclamante.</p>
<p>Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pe 2 cauze privind Finlanda <i>Goussev și Marenk versus Finlanda</i> (Nº35083/97) și <i>Soini și alții versus Finlanda</i> (Nº 36404/97)</p>	<p>17.01.2006</p>	<p>În cazul <i>Goussev și Marenk</i>, reclamantii, Elina Goussev și Michael Marenk, sunt cetățeni finlandezi, născuți în 1980 și 1972 corespunzător, și domiciliați la Helsinki.</p> <p>În cazul <i>Soini și alții</i>, reclamantii sunt 11 cetățeni finlandezi, născuți în perioada anilor 1973 - 1980, toți domiciliați la Helsinki, cu excepția d-nei Soini care locuiește la Vantaa.</p> <p>În noiembrie 1995, tinerii manifestanți care criticau magazinul mare Oy Stockmann Ab din cauză că acesta comercializa mantouri de blană au ocupat localurile clădirii din Helsinki. În același timp au apărut pamflete și afișe ce criticau comerțul cu blănuri în general și magazinul Stockmann în special.</p> <p>În luna martie 1996, magazinul Stockmann a solicitat inițierea unei anchete preliminare cu privire la răspândirea pamfletelor. Această societate la fel a cerut deschiderea unei anchete preliminare cu privire la aceste imprimări. În același context societatea în cauză a cerut ca această cauză să fie examinată în fața procurorului în cazul dacă a fost comisă o infracțiune penală. Cauza a fost înregistrată drept un caz de defăimare publică potențială.</p> <p><i>Goussev și Marenk versus Finlanda</i></p> <p>În lunile mai și iulie 1996, poliția a percheziționat domiciliul reclamantilor și a confiscat pamflete și alte înscrisuri. Conform dosarelor polițienești, aceste percheziții au fost efectuate pentru că reclamantii erau suspectați de atentate contra ordinii publice în urma unei manifestații în</p>

Parlamentul finlandez.

Polițistul care dirija ancheta preliminară i-a cerut tribunalului regional să prelungească termenul de reținere a obiectelor ce au fost confiscate în scopul utilizării acestora în cadrul unei alte anchete pe caz de defăimare publică potențială. Reclamanții s-au opus, afirmând că pentru a efectua o reținere în acest scop, era necesar ca partea ce se considera victimă să formuleze o cerere, ceea ce nu a fost făcut în cazul dat.

În decembrie 1996, Curtea de Apel a menționat că obiectele au fost reținute în urma unei percheziții efectuate în cadrul unei anchete cu privire la comiterea unei alte infracțiuni și nu la ceea ce ținea de cazul defăimării publice. Instanța a ordonat de a restitui obiectele reclamanților, ceea ce poliția a și făcut în luna mai 1997.

În martie 1998, adjunctul mediatorului a exprimat părerea că reținerea obiectelor cu privire la infracțiune făcea obiectul unei alte anchete, diferite de cea în cadrul căreia percheziția a fost ordonată și nu era în sine sa ilicită. Adjunctul mediatorului a stabilit o distincție între o reținere a înscrierilor în vederea utilizării acestora în calitate de dovezi și o reținere motivată de suspiciunea că deținătorul lor ascunde ceva criminal. Instanța a conchis că, în acest ultim caz, reținerea trebuia să fie făcută în temeiul prevederilor legii cu privire la libertatea presei. După părerea sa, cel puțin o parte din obiectele confiscate la domiciliul reclamanților urmau a fi considerate drept imprimări care nu puteau fi reținute decât ca urmare a unei cereri, formulată în acest sens de către petiționar. Luând în considerare că aceste obiecte puteau fi considerate drept fiind reținute în scopul de a fi utilizate drept mijloace de dovadă, adjunctul mediatorului a expus părerea că aceste obiecte urmau a fi întoarse reclamanților fără întârziere. Ținând cont ca acestea nu erau multe la număr, documentele în cauză ar fi putut fi fotocopyate, de exemplu, înainte de anularea reținerii.

Soini și alții versus Finlanda

Pe parcursul anchetei preliminare care a fost deschisă cu privire la răspândirea pamfletelor cu conținutul îndreptat împotriva comercializării articolelor din blană, 36 de persoane, printre care și reclamanții, au fost audiați în calitate de suspecți în comiterea unei infracțiuni de defăimare publică.

În aprilie 1996, aplicând prevederile legii cu privire la aplicarea măsurilor de constrângere, poliția a percheziționat domiciliul d-lui Miettinen. Conform procesului verbal, percheziția a fost efectuată în cadrul unei anchete cu privire la cauzarea daunelor intenționate, de comiterea cărora erau suspecți colocatarii săi. Poliția a confiscat pamflete și scrisori ce țineau de participarea la acțiunile desfășurate de

către o asociație a activiștilor contra comercializării articolelor din blănuri.

În iunie 1996, poliția a percheziționat domiciliul d-nelor Mikola și Soini și a confiscat documente similare, așa cum sunt agendele d-nei Soini și un carnet cu adrese. Conform procesului verbal, perchezițiile au fost efectuate «în scopurile unei alte anchete». Tribunalul regional a prelungit termenul reținerii în pofida apelurilor lansate de reclamantii. În mai 1997 poliția a anulat reținerea.

În noiembrie 1996, ancheta preliminară s-a sfârșit cu semnarea unui raport, în urma căruia reclamantii au fost inculpați. În iunie 1997, aceștia au fost găsiți culpabili de faptul că au fost autorii dezordinilor din localul magazinului Stockmann ce s-au produs la 25 noiembrie 1995 și au fost condamnați la închisoare cu amânarea executării pedepsei.

În iunie 1999, Curtea de Apel a anulat decizia tribunalului regional și a achitat reclamantii în ceea ce ține de acuzarea că aceștia ar fi fost inițiatorii dezordinilor. Instanța a lăsat în vigoare condamnarea reclamantilor cu privire la una sau mai multe infracțiuni, dar a modificat sancțiunea de privare de libertate în amenzi.

Reclamantii se plâneau de confiscările pamfletelor ce au fost făcute la domiciliul lor, criticând cu înverșunare magazinul mare Stockmann din cauza comercializării mantourilor din blănuri. Doamnele Soini și Mikola și dl. Miettinen susțineau că perchezițiile efectuate și reținerea pamfletelor și agendelor au încălcat dreptul lor la respectul vieții private. Ei la fel se plâneau, ca și d-na Goussev și dl. Marenk, de atentarea la dreptul lor la libertatea expresiei. Toți reclamantii în cazul **Soini și alții**, cu excepția d-nei Soini, se plâneau de faptul că tot timpul au fost considerați drept persoane suspectate de săvârșirea unei infracțiuni de defăimare publică și susțineau, de rând cu d-na Goussev și dl. Marenk, că reținerea a durat un timp excesiv și fără ca ei să dispună de posibilitatea unui recurs efectiv în această privință.

În ambele cazuri reclamantii invocau prevederile articolelor 10 (dreptul la libertatea expresiei) și 13 (dreptul la un recurs efectiv). În cazul **Soini și alții**, reclamantii se bazau, în plus, pe prevederile articolelor 6 (dreptul la un proces echitabil) și 8 (dreptul la respectul vieții private).

Articolul 8

În cazul **Soini și alții** Curtea Europeană a Drepturilor Omului consideră că legea cu privire la aplicarea măsurilor de constrângere oferă o bază legală pentru efectuarea perchezițiilor și confiscărilor care au avut loc și că intervențiile în dreptul reclamantilor puteau fi considerate drept necesare în vederea protecției drepturilor terțelor persoane și prevenirii infracțiunilor penale. Curtea la fel consideră că obiectele în cauză nu au fost reținute pe

parcursul unei perioade de timp disproporționate. Deci, Curtea conchide în unanimitate că nu a fost comisă încălcarea prevederilor articolului 8.

Articolul 10

În cele două cazuri Curtea menționează existența unui conflict între legea cu privire la aplicarea măsurilor de constrângere și legea cu privire la libertatea presei. Aceasta reiese cu claritate din cazul **Goussev și Marenk**, în care Curtea de Apel și adjunctul mediatorului nu erau de aceeași părere în ceea ce ține de a ști dacă obiectele puteau fi reținute din cauza suspectării de comiterea defăimării pe parcursul efectuării unei percheziții ce a fost inițiată din alte motive. Ambele puncte de vedere se bazau pe dreptul intern aplicabil care, totuși, la acel moment nu conținea nici o directivă cu privire la modul de soluționare a unui conflict între aceste dispoziții legale. În așa mod nu se cunoștea cu certitudine în care circumstanțe poliția putea confisca obiectele unei potențiale defăimări în urma unei percheziții efectuate cu scopul de a găsi dovezi a unei alte presupuse infracțiuni.

Curtea în această privință menționează că legea cu privire la exercitarea dreptului la libertatea expresiei de către organele mass-media, care a anulat și înlocuit, începând cu 1 ianuarie 2004, legea cu privire la libertatea presei, a fost adoptată în scopul clarificării raporturilor între dispozițiile legale cu privire la publicații și legea cu privire la aplicarea măsurilor de constrângere.

Curtea constată că versiunea legii care era atunci în vigoare, nu oferea posibilități de previzibilitate necesară și că intervențele în drepturile reclamanților, în așa mod, nu erau prevăzute de lege. Curtea conchide în unanimitate că a fost comisă încălcarea prevederilor articolului 10 în cele două cazuri menționate.

Articolul 6

În ceea ce ține de cazul **Soini și alții**, Curtea menționează că, conform practicii finlandeze, poliția întocmește lista persoanelor suspecte și o plasează pe prima pagină a raportului de anchetă preliminară. Numele reclamanților nu figurau acolo și contra lor nu a fost întreprinsă nici o măsură în cadrul infracțiunilor în cauză. Curtea constată că acest raport poate fi considerat drept finisând ancheta cu privire la reclamanți, care, în așa mod, au încetat să se afle sub acuzare penală în sensul articolului 6 în ceea ce ține de comiterea acestor infracțiuni. Mai mult ca atât, Curtea menționează că raportul în cauză reprezenta un document public și că reclamanții au fost reprezentați în organele de justiție. Deci, aceștia cunoșteau situația în care se aflau începând cu momentul în care persoanele citate în raportul anchetei preliminare drept suspectate de comiterea infracțiunii au fost puse sub acuzare. În aceste condiții, Curtea conchide în unanimitate că prevederile articolului 6 § 1 nu au fost

		<p>încălcate.</p> <p><u>Articolul 13</u></p> <p>În cazul Soini și alții Curtea la fel conchide că prevederile articolului 13 nu au fost încălcate, ținând cont de faptul că reclamantii puteau în orice moment să-i ceară procurorului să precizeze care era situația în care aceștia se aflau.</p> <p>În ceea ce ține de cazul Goussev și Marenk, Curtea menționează că reclamantii au contestat reținerile în fața Curții de Apel care avea competența de a examina cauza sub aspectele de drept și să dispună o reparare. Ca urmare, Curtea admite că în cadrul sistemului de drept intern existau posibilități suficiente de a înainta recursuri pentru a se plânde de reținerile efectuate, și conchide în unanimitate că prevederile articolului 13 nu au fost încălcate.</p> <p>Cu titlul articolului 41 (satisfacție echitabilă), Curtea alocă câte 1 000 EURO d-nei Goussev, d-lui Marenk, d-nei Soini, d-nei Mikola și d-lui Miettinen în calitate de compensare a prejudiciului moral. În ceea ce ține de cheltuieli și recompense, Curtea alocă 400 EURO d-nei Goussev, 1 030 EURO d-lui Marenk și câte 425,90 EURO d-nei Soini, d-nei Mikola și d-lui Miettinen.</p>
<p>Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pe cauza Halis Doğan și alții versus Turcia (№50693/99)</p>	<p>07.02.2006</p>	<p>Cei opt reclamanți, Halis Doğan, Cihan Çapan, Hasan Deniz, Kadri Kaya, Mehmet Zeynettin Unay, Varlık Özmenek și Ragıp Zarakolu, și Zeynep Tosun, sunt cetățeni turci, născuți, respectiv, în 1944, 1977, 1974, 1958, 1956, 1943, 1948 și 1973. Toți locuiesc la Istanbul, cu excepția d-lui Kaya care locuiește la Diyarbakır (Turcia) și dl. Özmenek care este domiciliat la Ankara. La momentul producerii evenimentelor, reclamantii erau lucrătorii cotidianului turc <i>Özgür Bakış</i>.</p> <p>La 7 mai 1999, prefectul regiunii aflate sub regimul stării excepționale a adoptat o decizie de aplicare imediată care interzicea introducerea și distribuirea cotidianului <i>Özgür Bakış</i> în regiunea ce se afla în stare excepțională, adică în Diyarbakır, Hakkari, Siirt, Şırnak, Tunceli și Van. Începând cu 7 mai 1999, în această regiune au fost interzise vânzarea, distribuirea și păstrarea acestui cotidian.</p> <p>Reclamanții se plâneau de intervenția nejustificată în dreptul lor de a comunica informații sau idei ce rezulta din emiterea interdicției de distribuire a cotidianului. Ei invocau, în particular articolele 10 (libertatea expresiei), 13 (dreptul la un recurs efectiv) și 7 (nu există pedeapsă fără lege) ale Convenției.</p> <p>Curtea declară că cererea nu este admisibilă în privința plângerilor înaintate de d-nii Kadri Kaya și Mehmet Zeynettin Unay, dar admisibilă pentru celelalte plângeri.</p> <p>Întrebarea ce stă în fața Curții este de a determina, în special, dacă intervenția în dreptul reclamanților la libertatea expresiei era «necesară într-o societate democratică» în sensul prevederilor articolului 10 § 2. Conform părerii Curții,</p>

		<p>tensiunea politică ce domnea la momentul producerii evenimentelor în regiunea menționată din cauza comiterii actelor de terorism are o anumită pondere. Totuși, ar fi cazul de menționat că decizia cu privire la interzicerea în cauză nu este una motivată. Mai mult ca atât, nimic nu indica asupra faptului că ziarul dat putea să propage idei de violență și de respingere a democrației, sau că putea produce un impact nefast care ar justifica această interdicție. În aceste condiții, Curtea conchide, în unanimitate, că a fost comisă încălcarea prevederilor articolului 10. Curtea consideră că nu este cazul de a examina plângerea ce este depusă în baza încălcării prevederilor articolului 7.</p> <p>Pe de altă parte, Curtea reamintește că deja a emis hotărâri cu privire la faptul că aplicarea dispozițiilor ce acordă prefectului regiunii ce se află în regimul stării excepționale competența de a interzice circulația și distribuirea oricărui înscris, scapă oricărui control jurisdicțional. În așa mod, Curtea conchide, în unanimitate, comiterea încălcării normelor articolului 13.</p> <p>Cu titlu de satisfacție echitabilă, Curtea alocă d-lor Halis Doğan, Cihan Çapan, Hasan Deniz, Varlık Özmenek, Ragıp Zarakolu și Zeynep Tosun câte 2 000 EURO fiecăruia pentru compensarea prejudiciului moral și 2 000 EURO cumulativ reclamantilor în calitate de cheltuieli și recompense.</p>
<p>Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pe cauza Refik Karakoç versus Turcia (№53919/00)</p>	<p>10.01.2006</p>	<p>Reclamantul, Refik Karakoç, este un cetățean turc, născut în 1953 și domiciliat la Ankara.</p> <p>Membru al comitetului central al Partidului democrației (<i>Demokrasi Partisi</i>) care a fost desființat în anul 1993. Reclamantul a pronunțat un discurs la 26 iunie 1993 ca urmare a congresului anual al partidului. Acest discurs consta într-o analiză a politicii ce era promovată de guvernul turc. Reclamantul a fost învinuit de propagandă separatistă pe baza discursului ținut ca urmare a congresului partidului, la fel ca și de faptul distribuirii unei broșuri intitulată «Lipsă de război, soluție democrată», ce urmărea scopul de a sensibiliza opinia publică asupra faptului că problema kurzilor nu putea fi rezolvată decât pe cale democrată și nicidecum prin violență.</p> <p>La 17 noiembrie 1998, Curtea de Securitate a Statului din Ankara l-a declarat pe reclamant culpabil de faptele ce-i erau incriminate și l-a condamnat la doi ani de închisoare. Ca urmare a intrării în vigoare a legii cu privire la amnistie n° 4616 din 22 decembrie 2000, Curtea de Securitate a Statului a pronunțat amânarea executării pedepsei cu privațiune de libertate.</p> <p>Reclamantul susținea că condamnarea sa penală i-a lezat dreptul la libertatea gândirii, expresiei și asocierii. El invoca prevederile articolelor 10 (libertatea expresiei) și 11 (libertatea reuniunilor și asocierilor) ale Convenției.</p> <p>Curtea decide de a examina plângerile reclamantului din</p>

<p>punctul de vedere a normelor expuse în articolul 10. Curtea consideră că motivele invocate de către organele jurisdicționale turcești nu pot fi considerate, în sine însuși, drept suficiente pentru a justifica intervenția în dreptul reclamantului la libertatea expresiei. Reclamantul a pronunțat discursul în cauză în calitate de om politic, în cadrul rolului său de actor al vieții politice turcești, fără a incita la utilizarea violenței, sau la rezistență armată, nici la răscoală, și că nu e vorba de un discurs de ură, ceea ce constituie, conform părerii Curții, elementul principal care urmează a fi luat în considerare. Natura și seriozitatea pedepselor aplicate față de reclamant la fel constituie elemente ce urmează a fi luate în considerare.</p> <p>În particular, condamnarea reclamantului se dovedește a fi una disproporționată scopurilor urmărite, și deci nu este «necesară într-o societate democratică». Ca urmare, Curtea conchide, în unanimitate, că a fost comisă încălcarea prevederilor articolului 10 și alocă 2 000 EURO în calitate de compensare a prejudiciului moral și 500 EURO – cheltuieli și recompense.</p>

* * *

Acte normative:

**Hotărîre pentru aprobarea Concepției privind
cooperarea dintre Parlament și societatea civilă**

Nr.373-XVI din 29.12.2005

Monitorul Oficial al R.Moldova nr.5-8/55 din 13.01.2006

* * *

Parlamentul adoptă prezenta hotărîre.

Art.1. - Se aprobă Concepția privind cooperarea dintre Parlament și societatea civilă (se anexează).

Art.2. - Parlamentul:

- va asigura realizarea prevederilor Concepției privind cooperarea dintre Parlament și societatea civilă;

- va asigura, începînd cu 1 februarie 2006, plasarea pe web-site-ul oficial al Parlamentului a proiectelor de acte legislative înregistrate în modul stabilit.

Art.3. - Prezenta hotărîre intră în vigoare la data publicării.

PREȘEDINTELE
PARLAMENTULUI

Marian LUPU

Chișinău, 29 decembrie 2005.
Nr.373-XVI.

Anexă

CONCEPȚIE
privind cooperarea dintre Parlament și societatea civilă

Pornind de la faptul că Republica Moldova a declarat integrarea europeană drept o direcție strategică de dezvoltare a țării;

Conștientizând responsabilitatea pe care o poartă autoritățile publice, precum și societatea civilă pentru viitorul țării și al poporului;

Considerând necesară eficientizarea procesului de luare a deciziilor;

Apreciind locul și rolul tradițional al societății civile în democrațiile europene;

Pornind de la necesitatea promovării democrației participative;

Pornind de la necesitatea stabilirii cooperării dintre Parlament și societatea civilă din Republica Moldova,

Parlamentul instituie următorul mecanism de cooperare.

1. DISPOZIȚII GENERALE

1.1. Scopul prezentului document constă în a stabili o cooperare permanentă, deschisă și eficientă între Parlament și societatea civilă. Pentru atingerea acestui scop, se impune realizarea următoarelor obiective:

- a) evaluarea obiectivă a problemelor cu care se confruntă societatea;
- b) reprezentarea cât mai largă în Parlament a opiniilor diverselor grupuri de cetățeni;
- c) eficientizarea democrației participative și a procesului de luare a deciziilor;

d) încurajarea inițiativelor civice;

e) extinderea și perfecționarea cadrului legislativ prin participarea cât mai largă a alegătorilor la acest proces.

1.2. Cooperarea realizată în conformitate cu prezenta concepție nu substituie alte forme legale de cooperare între Parlament, organele de lucru ale acestuia și organizațiile societății civile.

2. PRINCIPII

Procesul de cooperare se va baza pe următoarele principii:

a) principiul participării

Organizațiile societății civile vor fi implicate plenar în procesul de cooperare.

b) principiul transparenței

Procesul de cooperare se va desfășura într-o manieră deschisă, iar mecanismul de cooperare va fi clar atât organizațiilor societății civile implicate direct în acest proces, cât și opiniei publice.

c) principiul eficienței

Organizațiile societății civile vor fi implicate în mod constructiv în procesul de cooperare, astfel încât contribuțiile lor să poată avea impact asupra dezvoltării inițiativelor legislative, iar Parlamentul să poată beneficia din plin de pe urma cooperării.

d) principiul egalității

În procesul de cooperare, organizațiile societății civile beneficiază de un tratament egal.

e) principiul independenței

Organizațiile societății civile sînt libere și independente și nu vor promova în procesul de cooperare cu Parlamentul interese de business sau interese politice.

3. MECANISMUL DE COOPERARE

3.1. Cooperarea dintre Parlament și societatea civilă va asigura realizarea scopului și obiectivelor prezentei concepții.

3.2. Participanți la cooperare sînt Parlamentul și organizațiile societății civile înregistrate în Republica Moldova.

3.3. În cooperarea sa cu societatea civilă, Parlamentul va conta pe capacitatea acesteia de a se organiza în vederea asigurării procesului de cooperare.

3.4. În vederea asigurării procesului de cooperare, Parlamentul va desemna din cadrul Aparatului Parlamentului o subdiviziune responsabilă de relațiile cu societatea civilă. Această subdiviziune va ține evidența organizațiilor societății civile interesate, care va cuprinde organizațiile neguvernamentale înregistrate în Republica Moldova ce își exprimă dorința de a coopera cu Parlamentul.

3.5. Cooperarea se va efectua în următoarele forme:

a) consilii de experți

Comisiile permanente ale Parlamentului, în condițiile prevăzute de Regulamentul Parlamentului, creează, pe lângă comisii, consilii permanente de experți din componența reprezentanților organizațiilor societății civile conform direcțiilor principale de activitate ale comisiilor.

b) consultare permanentă

Parlamentul va pune la dispoziția societății civile proiectele de acte legislative. În acest scop, proiectele vor fi plasate pe web-site-ul oficial al Parlamentului.

Organizațiile societății civile interesate vor putea accesa liber informația și prezenta expertize, analize de impact, comentarii, opinii, evaluări, propuneri și alte materiale, respectând standardele minime de cooperare.

c) întruniri ad-hoc

La inițiativa Președintelui Parlamentului, a Biroului permanent, a comisiilor parlamentare permanente, a fracțiunilor parlamentare sau a organizațiilor societății civile, pot fi organizate întruniri ad-hoc pentru consultări asupra unor probleme concrete de pe agenda Parlamentului și asupra altor probleme de interes național.

d) audieri publice

Audierile publice vor fi organizate cel puțin o dată pe an de către fiecare comisie parlamentară permanentă întru consultarea organizațiilor societății civile în probleme de pe agenda Parlamentului sau în alte probleme de interes național.

e) conferința anuală

Pentru a evalua gradul de cooperare și pentru a decide asupra unor noi direcții de cooperare între Parlament și organizațiile societății civile, Președintele Parlamentului va convoca o conferință anuală, cu participarea reprezentanților organizațiilor societății civile, precum și a reprezentanților din cadrul Parlamentului.

3.6. Reprezentanții societății civile vor putea fi incluși în grupurile de lucru create de Parlament și de organele de lucru ale acestuia în vederea elaborării sau definitivării unor proiecte de acte legislative.

3.7. Toate contribuțiile organizațiilor societății civile, realizate în cadrul procesului de cooperare, poartă caracter de recomandare.

4. STANDARDE MINIME DE COOPERARE

4.1. Cerințe față de procesul de consultare

4.1.1. Parlamentul va prezenta proiecte de acte legislative, date de contact și alte informații relevante.

4.1.2. Contribuțiile organizațiilor societății civile vor fi prezentate în formă clară, concisă și vor conține:

a) analiza subiectului consultărilor;

b) recomandări;

c) anexe, după caz;

d) o prezentare succintă a organizației și, după caz, un CV.

4.2. Informarea publică

Parlamentul și organizațiile societății civile vor asigura

procesului de consultare o publicitate adecvată prin implicarea tuturor mijloacelor de informare disponibile.

4.3. Termene

4.3.1. Contribuțiile organizațiilor societății civile vor fi luate în considerare cu condiția că vor fi înaintate în termen de 15 zile lucrătoare de la data plasării proiectelor de acte legislative pe web-site-ul Parlamentului sau de la solicitarea expresă a Parlamentului.

4.3.2. În caz de urgență sau în cazul când este evident că organizațiile societății civile pot să-și exprime punctul de vedere mai operativ, termenul de 15 zile poate fi redus.

4.3.3. În caz de necesitate, termenul stabilit poate fi prelungit:

a) în funcție de specificul propunerii (diversitatea organizațiilor societății civile implicate, complexitatea subiectului deschis spre consultare etc.);

b) în cazul când va coincide cu perioada sărbătorilor, a vacanțelor parlamentare etc.

4.3.4. La expirarea termenului limită de recepționare a contribuțiilor, Parlamentul va închide procesul de consultare asupra subiectului respectiv și va trece la alte etape ale procesului legislativ.

4.3.5. Organizațiile societății civile vor fi anunțate despre data convocării întrunirilor:

a) în cazul întrunirilor ad-hoc - cu cel puțin 10 zile înainte;

b) în cazul conferinței anuale - cu cel puțin o lună înainte.

4.4. Confirmarea recepționării contribuțiilor

În vederea consolidării coerenței și încrederii reciproce, recepționarea contribuțiilor trebuie confirmată. În funcție de numărul contribuțiilor receptate, precum și de posibilități, confirmarea va avea forma unui răspuns (prin e-mail) în care se va comunica decizia privind acceptarea sau neacceptarea (deplină sau parțială) a contribuțiilor, cu argumentarea acestei decizii.

*

*

*

Hotărîre pentru aprobarea Regulamentului privind mecanismul de realizare a Planului de acțiuni "Moldova electronică"

Nr.27 din 06.01.2006

Monitorul Oficial al R.Moldova nr.9-12/59 din 20.01.2006

* * *

În scopul realizării prevederilor punctului 3 al Hotărîrii Guvernului nr.255 din 9 martie 2005 "Privind Strategia Națională de edificare a societății informaționale - "Moldova electronică" (Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 2005, nr.46-50, art.336), Guvernul HOTĂRĂȘTE:

1. Se aprobă Regulamentul privind mecanismul de realizare a Planului de acțiuni "Moldova electronică" (se anexează).

2. Se abrogă Hotărîrea Guvernului nr.559 din 6 septembrie 1993 "Cu privire la aprobarea Regulamentului asupra modului de finanțare a lucrărilor de informatizare a instituțiilor publice".

PRIM-MINISTRU

Vasile TARLEV

Contrasemnează:

Ministrul dezvoltării

informaționale

Ministrul economiei și comerțului

Vladimir Molojen

Valeriu Lazăr

Chișinău, 6 ianuarie 2006.
Nr.27.

Aprobat
prin Hotărîrea Guvernului
nr.27 din 6 ianuarie 2006

REGULAMENTUL
privind mecanismul de realizare a Planului de acțiuni
"Moldova electronică"

I. Dispoziții generale

1. Regulamentul privind mecanismul de realizare a Planului de acțiuni "Moldova electronică" (în continuare - Regulament) este elaborat în conformitate cu punctul 3 al Hotărîrii Guvernului nr.255 din 9 martie 2005 și stabilește mecanismul de finanțare a măsurilor din Planul de acțiuni pentru realizarea Strategiei Naționale de edificare a societății informaționale - "Moldova electronică" (în continuare - Planul de acțiuni).

2. Comisia Națională pentru Edificarea Societății Informaționale în Republica Moldova (în continuare - Comisia Națională) este organul consultativ al administrației publice centrale în domeniul edificării societății informaționale, instituit în conformitate cu punctul 1 al Hotărîrii Guvernului nr.632 din 8 iunie 2004 "Despre aprobarea politicii de edificare a societății informaționale în Republica Moldova" și abilitat cu funcția de coordonare a activităților de realizare a Planului de acțiuni.

3. Surse de finanțare a măsurilor de realizare a Planului de acțiuni și a proiectelor/programelor în domeniul tehnologiilor informaționale sînt mijloacele bugetului de stat, bugetelor unităților administrativ-teritoriale de nivelul al doilea, bugetului asigurărilor sociale de stat, fondurilor asigurărilor obligatorii de asistență medicală, mijloacele speciale, granturile, creditele, fondurile și mijloacele financiare ale unităților cu autonomie financiară.

II. Elaborarea planurilor sectoriale
și propunerilor de finanțare a proiectelor/
programelor în domeniul tehnologiilor informaționale

4. Ministerul Dezvoltării Informaționale, în calitate de autoritate publică centrală de specialitate responsabilă de implementarea Strategiei Naționale de edificare a societății informaționale - "Moldova electronică", elaborează și prezintă autorităților administrației publice centrale și locale metodologia elaborării propunerilor de proiecte/programe în domeniul tehnologiilor informaționale, precum și metodologia evaluării costurilor aferente elaborării și implementării acestora.

5. În baza metodologiei stabilite, autoritățile administrației publice centrale și locale elaborează proiectele sectoriale de implementare a tehnologiilor informaționale, cu evaluarea costurilor aferente, și le prezintă Ministerului Dezvoltării Informaționale anual, pînă la data de 1 decembrie.

6. Ministerul Dezvoltării Informaționale, în comun cu Ministerul Economiei și Comerțului, examinează proiectele propuse de către autoritățile administrației publice centrale și locale, întocmesc lista și argumentările financiare ale proiectelor/programelor în domeniul tehnologiilor informaționale și de comunicații și le prezintă anual, pînă la data de 15 ianuarie, spre examinare Comisiei Naționale pentru

Edificarea Societății Informaționale în Republica Moldova.

7. Comisia Națională, în termen de pînă la 1 februarie:

examinează și selectează proiectele care urmează a fi implementate în cadrul Programului "Moldova electronică";

determină proiectele/programele prioritare pentru o perioadă de 3 ani;

elaborează propuneri privind sursele de finanțare a proiectelor în cauză;

prezintă Ministerului Dezvoltării Informaționale recomandări privind elaborarea programelor-tip care urmează a fi aplicate de către toate autoritățile administrației publice.

8. În baza rezultatelor examinării și recomandărilor Comisiei Naționale, Ministerul Dezvoltării Informaționale, anual, pînă la 15 februarie, prezintă Ministerului Finanțelor propuneri privind volumul mijloacelor financiare necesare pentru implementarea proiectelor/programelor în domeniul tehnologiilor informaționale, în vederea examinării lor la elaborarea sau actualizarea Cadrului de cheltuieli pe termen mediu.

9. Ministerul Finanțelor, Casa Națională de Asigurări Sociale și Compania Națională de Asigurări în Medicină, în baza propunerilor înaintate de Ministerul Dezvoltării Informaționale și în funcție de mijloacele financiare disponibile, conform Cadrului de cheltuieli pe termen mediu, pentru finanțarea proiectelor/programelor în domeniul tehnologiilor informaționale, prevăd în proiectele bugetului de stat, bugetului asigurărilor sociale de stat și fondurilor obligatorii de asistență medicală pe anul respectiv mijloacele necesare pentru implementarea acestora.

10. În baza mijloacelor financiare prevăzute în Cadrul de cheltuieli pe termen mediu și recomandărilor Comisiei Naționale, Ministerul Dezvoltării Informaționale elaborează și prezintă Guvernului, în modul stabilit, proiectul hotărîrii cu privire la repartizarea mijloacelor financiare respective pe proiecte/programa în domeniul tehnologiilor informaționale, precum și pe autoritățile administrației publice beneficiare.

III. Monitorizarea realizării Planului de acțiuni

11. Autoritățile administrației publice centrale și locale prezintă anual, pînă la data de 10 ianuarie, Ministerului Dezvoltării Informaționale darea de seamă privind utilizarea mijloacelor financiare alocate conform punctului 10 al prezentului Regulament, precum și nota informativă privind realizarea măsurilor din Planul de acțiuni.

12. În cazul obținerii unor mijloace financiare nebugetare pentru realizarea proiectelor/programelor în domeniul tehnologiilor informaționale, autoritățile administrației publice centrale și locale prezintă informația corespunzătoare Ministerului Dezvoltării Informaționale pentru generalizare.

13. În baza informațiilor recepționate, Ministerul Dezvoltării Informaționale elaborează și prezintă Guvernului, anual, în primul trimestru, raportul analitic privind realizarea Planului de acțiuni.

14. Mijloacele financiare prevăzute în Cadrul de cheltuieli pe termen mediu, precum și mijloacele financiare nebugetare destinate realizării Planului de acțiuni și a proiectelor/programelor în domeniul tehnologiilor informaționale vor fi utilizate conform prevederilor Legii nr.1166-XIII din 30 aprilie 1997 privind achizițiile de mărfuri, lucrări și servicii pentru necesitățile statului.

*

*

*

**Hotărîre cu privire la aprobarea hotărîrii Comisiei
de lichidare a Companiei de Stat "Teleradio-Moldova"
și alocarea mijloacelor financiare**

Nr.104 din 30.01.2006

Monitorul Oficial al R.Moldova nr.21-24/137 din 03.02.2006

* * *

Guvernul HOTĂRĂȘTE:

1. Se aprobă hotărîrea Comisiei de lichidare a Companiei de Stat "Teleradio-Moldova" nr.1 din 17 ianuarie 2006.

2. Se alocă, din fondul de rezervă al Guvernului:

Instituției Publice Naționale a Audiovizualului Compania "Teleradio-Moldova" - 27,3 mii lei pentru achitarea salariului deponat conform datelor bilanțului contabil;

Companiei de Stat "Teleradio-Moldova" - 40,1 mii lei în vederea achitării salariilor pe lunile octombrie 2005 - ianuarie 2006 pentru personalul responsabil de lichidare și a acoperirii altor cheltuieli aferente.

PRIM-MINISTRU

Vasile TARLEV

Contrasemnează:

Ministrul finanțelor

Mihail Pop

Chișinău, 30 ianuarie 2006.

Nr.104.

*

*

*

Agenția Națională pentru Relementare în Telecomunicații

**Regulamentul cu privire la gestionarea numelor
în domeniul de nivel superior .md**

din 28.08.2000

Monitorul Oficial al R.Moldova nr.25-26/75 din 01.03.2001

* * *

Aprobat:
Directorul Agenției
Naționale pentru Reg-
lementare în Teleco-
municații și Informa-
țică ___Stepan Muzîca

Coordonat:
Ministrul Tran-
sporturilor și
Comunicațiilor
___Afanasie Smochin

Înregistrat:
Ministerul Justiției
nr.196 din 19.02.2001
___Valeria Șterbeț

Capitolul I

Dispoziții generale

1.1. Prezentul regulament stabilește principalele reguli și principii de gestionare a numelor în domeniul de nivel superior .md.

1.2. Regulamentul stabilește autoritățile responsabile de politica, strategia și gestionarea numelor în domeniul de nivel superior.md, funcțiile, obligațiunile și responsabilitățile lor.

1.3. Regulamentul determină modul de achitare pentru înregistrarea și gestionarea numelui în domeniul de nivel superior .md.

1.4. În sensul prezentului regulament se stabilesc următoarele definiții:

Domen de nivel superior .md (domen de nivelul unu) - nume de domen de nivel superior al Moldovei atribuit de IANA;

Nume de sub-domen (domen de nivelul doi) - nume de domen de nivelul doi în domeniul de nivel superior .md, adresa cărui în Internet este în forma de "www

.[Nume de domen de nivelul doi].md";

Nume de sub-domen premium - nume de domen de nivelul doi în domeniul de nivel superior .md, denumirea căruia are o conotație general semnificativă;

Licitație - procedură de comercializare a sub-domenelor prin licitație electronică;

Gestionarea numelor de domen - determinarea regulilor de utilizare a numelui de domen, organizarea și prestarea serviciilor de menținere tehnică a lui și a încasării plății pentru serviciile prestate;

Înregistrarea numelor de domen - procesul prin care o entitate sau persoană obține numele de domen și înscrierea informației necesare în baza de date deținută de Registratorul național. Înregistrarea numelui de domen permite persoanei sau entității utilizarea numelui de domen pentru o perioadă determinată de timp în anumite condiții contra plată pentru serviciile oferite;

Registratorul național - întreprindere de stat în domeniul informaticii cu funcții de gestionare a numelor în domeniul de nivel superior .md și care posedă, dirijează și întreține funcționalitatea a minimum două servere a numelui de domen (primary și secondary DNS) care mențin domeniul atribuit și asigură o conectare sigură la Internet;

Dealer - o entitate sau persoană juridică corespunzător autorizată să desfășoare activitățile necesare pentru pregătirea înregistrării numelor în domeniul de nivel superior .md pe teritoriul, pentru care este autorizat;

Registrant - o entitate sau persoană care posedă un nume înregistrat în domeniul de nivel superior .md și care are dreptul să solicite, să modifice și să revoce datele de înregistrare a numelui din domeniul atribuit.

[Pct.1.4 modificat prin Hot.ANRTI nr.21 din 30.12.05, în vigoare 13.01.06]

Capitolul II

Autoritățile, funcțiile și obligațiunile lor

2.1. Autoritatea responsabilă de politica și strategia gestionării numelor în domeniul de nivel superior .md este Ministerul Dezvoltării Informaționale, denumit în continuare Minister.

Ministerul promovează politica și strategia în gestionarea numelor în domeniul de nivel superior .md și are următoarele funcții:

2.1.1. Desemnează, de comun acord cu IANA (ICANN), Registratorul național al domeniului de nivel superior .md;

2.1.2. Modifică Lista numelor de sub-domen din domeniul superior .md prezentată în Anexele I și II, înregistrarea în care se efectuează gratis;

2.1.3. Aprobă planul și rapoartele financiare de repartizare a mijloacelor Fondului domeniului de nivel superior .md și exercită controlul îndeplinirii acestuia;

2.1.4. Reprezintă Republica Moldova în forurile internaționale privind domeniul de nivel superior .md;

2.1.5. Semnează acorduri internaționale și coordonează semnarea contractelor privind domeniul de nivel superior .md.

[Pct.2.1 modificat prin Hot.ANRTI nr.21 din 30.12.05, în vigoare 13.01.06]

2.2. Autoritatea responsabilă de reglementarea activității și implementarea strategiei de gestionare a numelor în domeniul de nivel superior .md este Agenția Națională pentru Reglementare în

Telecomunicații și Informatică, denumită în continuare Agenție.

Agenția are următoarele funcții:

2.2.1. Reglementează gestionarea numelor în domeniul de nivel superior .md;

2.2.2. Efectuează controlul calității serviciilor privind activitatea de gestionare a numelor în domeniul de nivel superior .md.

[Pct.2.2 modificat prin Hot.ANRTI nr.21 din 30.12.05, în vigoare 13.01.06]

2.3. Autoritatea cu funcții de Registrator național și de gestionare a numelor în domeniul de nivel superior .md este întreprindere rezidentă în Republica Moldova în domeniul informaticii desemnată de Minister.

2.3.1. Registratorul național are dreptul exclusiv de a înregistra/prelungi, modifica sau rezilia nume de sub-domen din domeniul superior .md.

2.3.2. Registratorul național al numelor în domeniul de nivel superior .md are următoarele funcții:

- deține și gestionează Registrul de înregistrare a numelor din domeniul de nivel superior .md;

- deține, gestionează și asigură funcționalitatea serverelor de nume de domen (primary și secondary DNS);

- determină sub-domeniile din domeniul superior .md, indicate în Anexele I și II, înregistrarea în care se efectuează gratis și le aprobă la Minister;

- determină subdomeniile din domeniul superior .md cu titlul de premium-nume;

- atribuie, înregistrează, reînnoiește, revocă, modifică datele de înregistrare a numelor din domeniul de nivel superior .md;

- supraveghează activitatea dealerilor, acordă ajutor și efectuează controlul metodologic privind înregistrarea numelor în domeniul de nivel superior .md;

- participă la soluționarea disputelor;

- desfășoară activitatea internațională privind gestionarea numelor în domeniul de nivel superior .md, conform împuternicirilor delegate de Minister.

2.3.3. Registratorul național al numelor în domeniul de nivel superior .md este responsabil de respectarea reglementărilor IANA/ICANN și prevederilor acestui Regulament.

2.3.4. Supraveghează activitatea dealerilor, acordă ajutor și efectuează controlul metodologic privind înregistrarea numelor în domeniul de nivel superior .md;

2.3.5. Participă la soluționarea disputelor;

2.3.6. Desfășoară activitatea internațională privind gestionarea numelor în domeniul de nivel superior .md, conform împuternicirilor delegate de Minister.

Registratorul național al numelor în domeniul de nivel superior .md este responsabil de respectarea reglementărilor IANA/ICANN și regulamentului dat.

[Pct.2.3 modificat prin Hot.ANRTI nr.21 din 30.12.05, în vigoare 13.01.06]

2.4. Autoritățile cu funcții de dealer desfășoară activitățile necesare pentru pregătirea înregistrării numelor de sub-domen în domeniul superior .md pe teritoriul pentru care sînt autorizați, conform condițiilor contractului încheiat cu Registratorul național.

Dealerul este obligat să promoveze imaginea Republicii Moldova în spațiul Internet și are următoarele funcții și obligațiuni:

2.4.1. Estimează piața;

2.4.2. Caută potențialii registratori;

2.4.3. Desfășoară activitatea de organizare a înregistrării și publicitate;

2.4.4. Perfectează documente necesare pentru obținerea înregistrării;

2.4.5. Conlucrează cu Registratorul național în procesul înregistrării, modificării, retragerii numelui de sub-domen;

2.4.6. Aplică și respectă reglementările IANA/ICANN și regulamentul dat;

2.4.7. Achită plățile și întocmește rapoarte lunare, conform condițiilor contractului încheiat cu Registratorul național;

2.4.8. Îndeplinește toate instrucțiunile operative emise de Registratorul național în vederea realizării prevederilor Regulamentului și contractului.

2.4.9. Dealerul cu drepturi exclusive de activitate pentru un teritoriu este obligat să efectueze lunar cel puțin câte 100 de înregistrări noi pentru fiecare țară, în caz contrar este lipsit de exclusivitate.

[Pct.2.4 modificat prin Hot.ANRTI nr.21 din 30.12.05, în vigoare 13.01.06]

Capitolul III

Principiile și modul de înregistrare, prelungire, modificare sau de reziliere sub-domen

3.1. Înregistrarea, prelungirea, modificarea și rezilierea se efectuează în conformitate cu recomandările ICP-1 și RFC1591 - Internet Domain Name System Structure and Delegation (ccTLD Administration and Delegation)

3.2. Un Registrant poate deține mai multe nume de sub-domen.

3.3. Numele de sub-domen se înregistrează și se prelungeste cel puțin pentru un termen de un an.

3.4. Este interzisă activitatea de înregistrare în scopuri de șantaj sau de acaparare a mărcilor comerciale sau a proprietății intelectuale.

3.5. Mărcile comerciale se înregistrează după solicitant numai la prezentarea certificatului ce confirmă dreptul la marca comercială.

3.6. Registrantul poartă răspundere personală în condițiile legii pentru înregistrarea frauduloasă a unei mărci comerciale sau a proprietății intelectuale.

3.7. Registratorul național are dreptul la revocarea numelui în conformitate cu prezentul Regulament, reglementările IANA/ICANN și "WIPO ccTLD Best Practices for the Prevention and Resolution of Intellectual Property Disputes" (World Intellectual Property).

3.8. Rezilierea unui nume de sub-domen din Baza de Date se efectuează în caz dacă:

- se încălcă prevederile punctului 5.5. al prezentului Regulament. În acest caz Registratorul național lichidează înregistrarea sub-domenului respectiv, lipsind registrantul de dreptul de al restabili;
- registrantul nu achită în termenii stabiliți taxele pentru serviciile prestate;
- la cerere, sub formă scrisă de către proprietarul de sub-domen;

3.9. Procedura de înregistrare, prelungire și modificare a datelor despre domen:

- registrantul trimite cererea de înregistrare, prelungire completând formularul disponibil pe pagina web www.molddata.md, și www.register.md;
- registrantul primește prin fax sau e-mail factura proforma cu instrucțiuni de plată;
- registrantul confirmă efectuarea plății conform instrucțiunilor de pe factură;
- domeniul va fi înregistrat, prelungit sau modificat numai după efectuarea integrală a plății, inclusiv TVA;
- plata poate fi efectuată prin diferite forme în conformitate cu legislația în vigoare.

3.10. Modificarea datelor unui sub-domen de nivelul doi în .md:

- registrantul este obligat să verifice în baza de date "whois" conținutul datelor persoanelor de contact înainte de a trimite cererea de modificare;

- cererea de modificare în conformitate cu formularul de modificare a persoanelor de contact și o copie clară după actul de identitate al solicitantului modificării se transmit prin fax s-au e-mail cu trimiterea ulterioară prin poștă a originalului cererii. Modificările nu se pot cere on-line;

- nu se operează cererile de modificare, dacă acestea, trimise prin fax, nu au antetul și ștampila deținătorului dreptului de folosință al numelui de domen, și o copie clară după actul de identitate al solicitantului modificării;

- cererile prin fax trimise de altă firmă sau altă persoană decât deținătorul numelui de sub-domen nu se operează;

- la schimbarea persoanelor de contact sau a datelor de contact, registrantul este obligat să trimită prin fax sau prin poștă cererea de modificare.

[Cap.III în redacția Hot.ANRTI nr.21 din 30.12.05, în vigoare 13.01.06]

Capitolul IV

Tarife

4.1. Înregistrarea și menținerea numelor de sub-domen din domeniul superior .md indicate în Anexele I și II se efectuează fără plată.

4.2. Serviciile de Înregistrare și menținere a numelor de sub-domen cu excepția celor indicate în Anexele I și II, se efectuează de Registratorul național contra plată, conform tarifelor în vigoare.

4.3. Pentru persoanele juridice și fizice din Moldova, plata se face în lei la cursul BNM din data facturării.

4.4. Numele de sub-domen premium pot fi comercializate la un preț mai mare sau mai mic decât taxele stabilite.

4.5. Registratorul național poate organiza licitație deschisă electronică pentru comercializarea numelor de sub-domen. La licitația electronică poate participa pentru comercializare orice registrant cu numele de sub-domen ce îi aparține legal.

4.6. Dealerii efectuează achitarea conform articolului 2.4.7. din prezentul Regulament.

4.7. Tarifele privind înregistrarea, menținerea și gestionarea numelor de sub-domen din domeniul de nivel superior .md sînt stabilite de către Registratorul național la începutul anului și publicate pe Internet la www.molddata.md și www.nic.md.

[Cap.IV în redacția Hot.ANRTI nr.21 din 30.12.05, în vigoare 13.01.06]

Capitolul V

Obligațiuni și responsabilități

5.1. Registratorul național și dealerii sînt obligați să efectueze înregistrarea numelor în condiții nediscriminatorii, dacă registrantul a executat toate cerințele pe principiul "primul s-a adresat - primul este deservit", conform reglementărilor în vigoare.

5.2. Registratorul național este responsabil pentru activitatea desfășurată conform prezentului regulament și reglementările IANA/ICANN privind domenele de nivel superior.

5.3. Dealerii sînt responsabili de respectarea regulamentului dat, contractelor semnate cu Registratorul național și a reglementărilor IANA/ICANN privind domenele de nivel superior.

[Pct.5.3 modificat prin Hot.ANRTI nr.21 din 30.12.05, în vigoare 13.01.06]

5.4. Registratorul național, dealerii nu sînt responsabili pentru încălcarea eventuală de registrant a dreptului la marca de comerț (trade mark) și pentru situațiile de conflict apărute în rezultatul încălcării acestor drepturi.

5.5. Este interzisă menținerea sau gestionarea numelor de sub-domen inclusiv atît și a Link-urilor la alte Site-uri ce conțin informații și imagini cu caracter obscen sau ofensător, celor ce defaimează Republica Moldova sau alte state, cheamă la violență sau pot aduce prejudicii

imaginii Republicii Moldova pe plan internațional, cât și pentru utilizarea lor în scopuri și activități interzise de legislația Republicii Moldova și convențiile internaționale.

[Pct.5.5 în redacția Hot.ANRTI nr.21 din 30.12.05, în vigoare 13.01.06]

5.6. În cazul încălcării prevederilor articolului 5.5. al regulamentului dat Registratorul național lichidează înregistrările sub-domenelor respective lipsind registrantul de dreptul de a le restabili.

Anexa I

LISTA

numelor de sub-domene atribuite autorităților publice,
înregistrarea cărora este efectuată fără plată

Înregistrarea în care este efectuată gratis

Înregistrarea acestor nume de sub-domene al domeniului de nivel superior.md se efectuează numai pentru organele administrației publice centrale de stat și funcționarii săi:

1. Prm.md, Președinție.md
2. Prl.md, Parlament.md
3. Gov.md, Guvern.md
4. Instituțiile academice și educaționale finanțate integral din bugetul statului.

5. republica.md

6. moldova.md

Aceste sub-domene nu pot fi utilizate în scopuri comerciale.

[Anexa 1 modificată prin Hot.ANRTI nr.21 din 30.12.05, în vigoare 13.01.06]

Anexa II

LISTA

numelor de sub-domene Geografice atribuite organelor
administrației publice locale înregistrarea în care
este efectuată gratis

Înregistrarea numelor de sub-domene ale domeniului de nivel superior.md se efectuează numai pentru organele administrației publice locale, funcționarii săi, alte instituții locale finanțate din bugetul de stat:

RAIOANE

-----+-----+-----
1. cu.md - Chișinău.md | 2. lp.md - Lăpușna.md | 3. or.md - Orhei.md
4. un.md - Ungheni.md | 5. sr.md - Soroca.md | 6. ed.md - Edineț.md
7. bl.md - Bălți.md | 8. ch.md - Cahul.md | 9. tg.md - Tighina.md
10. tr.md - Taraclia.md | 11. ge.md - Găgăuzia.md |

SECTOARE

-----+-----+-----
12. st.md - Strășeni.md | 13. cm.md - Cimișlia.md | 14. cc.md - Camenca.md
15. lv.md - Leova.md | 16. ns.md - Nisporeni. | 17. oc.md - Ocnița.md
| md |
18. an.md - Aneni.md | 19. rz.md - Rezina.md | 20. rb.md - Rîbnița.md
21. rs.md - Rîșcani.md | 22. sg.md - Sîngerei.md | 23. sl.md - Slobozia.md
24. br.md - Briceni.md | 25. co.md - Comrat.md | 26. bs.md - Basarabeas-
| ca.md |
27. il.md - Ialoveni.md | 28. cr.md - Criuleni.md | 29. ct.md - Cantemir.md

30. sd.md - Șoldănești. md		31. dn.md - Dondușeni. md		32. cn.md - Căinari.md
33. dr.md - Drochia.md		34. sv.md - Ștefan Vo- dă.md		35. ts.md - Tiraspol.md
36. be.md - Bender.md		37. gr.md - Grigorio- pol.md		38. tl.md - Telenești. md
39. cg.md - Ceadîr Lun- ga.md		40. vl.md - Vulcănești. md		41. hn.md - Hîncești.md
42. cl.md - Călărași.md		43. db.md - Dubăsari.md		44. cs.md - Căușeni.md
45. fl.md - Fălești.md		46. fr.md - Florești.md		47. gl.md - Glodeni.md

-----+-----+-----+-----+-----

Aceste sub-domene nu sînt utilizate în scopuri comerciale.

[Anexa 2 modificată prin Hot.ANRTI nr.21 din 30.12.05, în vigoare 13.01.06]

Anexa III

LISTA

numelor de sub-domene Generice
din domeniul superior. md

com.md - în acest sub-domen sînt înregistrate entitățile comerciale (companii) din Republica Moldova (persoane juridice) - înregistrarea se efectuează contra plată;

srl.md - în acest sub-domen sînt înregistrate persoanele juridice din Republica Moldova care au statut de "Societate cu Răspundere Limitată" - înregistrarea se efectuează contra plată;

sa.md - în acest sub-domen sînt înregistrate persoanele juridice din Republica Moldova care au statut de "Societate pe Acțiuni" - înregistrarea se efectuează contra plată;

net.md - în acest sub-domen sînt înregistrate persoanele juridice din Republica Moldova care sînt prestatori de servicii de Internet (provider) în Republica Moldova, deținători de noduri ale rețelelor de calculatoare - înregistrarea se efectuează contra plată;

org.md - în acest sub-domen sînt înregistrate organizațiile care nu se includ în alte domenii nominalizate, acestea pot fi organizații de caritate, uniuni de comerț, organizații nonguvernamentale, grupuri politice, consilii educaționale, instituții profesionale din Republica Moldova - înregistrarea se efectuează contra plată;

acad.md - în acest sub-domen sînt înregistrate instituțiile academice și educaționale din Republica Moldova și anume universități, colegii, școli, organizații și consorții educaționale. Instituțiile academice și educaționale finanțate din bugetul statului sînt înregistrate gratis, celelalte - contra plată.

*

*

*

Informație privind licențele eliberate în anul 2005

Monitorul Oficial al R.Moldova nr.9-12/33 din 20.01.2006

* * *

Agenția Națională pentru Reglementare în Telecomunicații și Informatică (ANRTI) informează că pe parcursul anului 2005 a eliberat 335 de licențe generale, dintre care 226 - pentru prestarea serviciilor în domeniul informaticii, 30 - pentru prestarea serviciilor din domeniul telecomunicațiilor, inclusiv 10 - pentru servicii publice de telefonie fixă locală, 7 - pentru revînzarea acestor servicii, 13 - pentru servicii cu valoare adăugată, 19 - pentru servicii de proiectare, instalare, construcții-montaj a rețelelor și echipamentelor de

telecomunicații, 18 - pentru servicii de deservire tehnică a acestora; 79 de licențe tehnice pentru construirea, întreținerea, exploatarea, precum și crearea posturilor de radio și televiziune prin eter și/sau cablu.

În perioada de referință ANRTI a examinat 510 cereri de eliberare, reperfectare, retragere și de modificare a licențelor. Durata examinării și a răspunsului la cererile solicitanților a fost, în mediu, de 4,8 zile lucrătoare. În 2005, Agenția a mai reperfectat 69 de licențe, patru - au fost retrase, la solicitarea titularilor, iar șase - anulate, pentru neachitarea taxei pentru licențe și neridicarea acestora de către solicitanți.

Au fost retrase următoarele licențe: nr.008928, seria A MMII, din 12.06.2003, pentru prestarea serviciilor de telefonie fixă, deținută de SRL "C.O.D. OTSELOT"; nr.011511, seria A MMII, din 17.07.2003, pentru construirea, întreținerea, exploatarea, precum și crearea posturilor de televiziune prin cablu, deținută de SRL "ORHVECOR"; nr.006164, seria A MMII, din 20.12.2002, pentru prestarea serviciilor de telefonie fixă locală, deținută de SRL "TELPAC"; nr.010347, seria AA, din 11.01.2001, pentru prestarea serviciilor transport date prin rețele terestre, deținută de SRL "ERNIC - COM".

Au fost anulate următoarele licențe: nr.014754, seria A MMII, din 19.05.2005, pentru prestarea serviciilor în domeniul informaticii, eliberată SC "ACRONIS" SRL; nr.000539, seria A MMII, din 06.04.2005, pentru prestarea serviciilor de telefonie fixă locală, eliberată SRL "MEDAVA COMGRUP"; nr.014798, seria A MMII, din 21.06.2005, pentru prestarea serviciilor în domeniul informaticii, eliberată SC "CETATEA DE NORD" SRL; nr.014812, seria A MMII, din 31.06.2005, pentru prestarea serviciilor în domeniul informaticii, eliberată SC "MERCVEN" SRL; nr.014823, seria A MMII, din 07.07.2005, pentru prestarea serviciilor în domeniul informaticii, eliberată Firmei "OGUZELI" SRL; nr.014899, seria A MMII, din 29.09.2005, pentru prestarea serviciilor în domeniul informaticii, eliberată Agenției de Informare și Deservire Imobiliară "PRINCEPS" SRL.

Lista licențelor eliberate, reperfectate, retrase, anulate sau modificate, precum și extrasele din procesele verbale ale ședințelor Comisiei pentru eliberarea licențelor a ANRTI pot fi consultate pe pagina de Internet a Agenției pe adresa: www.anrti.md

MEMBRII CONSILIULUI
DE ADMINISTRAȚIE AL ANRTI

Stanislav GORDEA
Petru GRECU

*

*

*

[Buletinul este disponibil în limba română și rusă](#)
[Buletin elaborat de Olivia Pîrțac](#)
[Serviciul Juridic, CIJ](#)